

Τιμημένη οικογένεια του ήρωα, συγγενείς και συγχωριανοί του Γιώργου Χατζηγιάννη, συμπατριώτες και συμπατριώτισσες,

Για να ευοδωθούν οι θυσίες των ηρωϊκών μας παιδιών και του λαού μας και να επουλωθούν οι πληγές της Τούρκικης Εισβολής, επιβάλλεται να τερματιστεί η κατοχή, να πνεύσει ο αέρας της ελευθερίας και να επανενωθεί η χώρα μας. Για την πραγματοποίηση αυτού του στόχου αγωνιζόμαστε καθημερινά. Η ήυση που επιδιώκουμε πρέπει να φέρει την ειρηνική επανένωση, πρέπει να αποκαθιστά και να κατοχυρώνει τα अपαράγραπτα ανθρώπινα δικαιώματα και τις βασικές ελευθερίες του λαού μας. Αγωνιζόμαστε για ένα κράτος, με ομοσπονδιακή δομή, με μια κυριαρχία, μια ιθαγένεια, μια διεθνή προσωπικότητα και με πολιτική ισότητα, όπως καθορίστηκε στα σχετικά ψηφίσματα των Ηνωμένων Εθνών. Αγωνιζόμαστε για να επικρατήσουν οι αρχές του διεθνούς και ευρωπαϊκού δικαίου και τα ανθρώπινα δικαιώματα για όλο τον λαό της Κύπρου, Ελληνοκυπρίους, Τουρκοκυπρίους, Μαρωνίτες και Λατίνους, για να ζήσουν ειρηνικά και με σεβασμό στην κοινή μας πατρίδα. Προς την υλοποίηση αυτού του οράματος, ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας, με τη στήριξη των πολιτικών δυνάμεων του τόπου, θα συνεχίσει να αγωνίζεται με αποφασιστικότητα, μέσω των απευθείας διαπραγματεύσεων που διεξάγονται από τον περασμένο Σεπτέμβριο. Το κλειδί το κρατάει η Τουρκία και πρέπει να πεισθεί, είτε με τη δική της θέληση, είτε με την πίεση της διεθνούς κοινότητας, να το βάλει στην κλειδαριά! Η ανοχή που επιδείχθηκε μέχρι σήμερα πρέπει να τερματισθεί, αν θέλει η διεθνής κοινότητα αληθιά κυρίως η Ευρώπη, να ήσει ότι σέβεται αρχές και αξίες. Πρέπει συνεχώς να τους το υπενθυμίζουμε και ν' απαιτούμε με δυναμισμό ν' ανταποκριθούν σ' αυτό το οφειλόμενο χρέος.

Συμπατριώτες και συμπατριώτισσες,

Μόνο η απαλλαγή από την κατοχή και η επανένωση της μικρής μας πατρίδας θα δικαιώσει τους αιματηρούς αγώνες των ηρώων μας για την Ελευθερία και τη Δημοκρατία. Αυτή θα δικαιώσει και τον παρατεταμένο θρήνο των οικογενειών που έχασαν τους δικούς τους ανθρώπους στη Ραϊάνα του Πολέμου.

Ας είναι αιώνια η μνήμη του Γιώργου Χατζηγιάννη και των άλλων Νιοχωριτών αγωνιστών, αληθιά και όλων όσοι έπεσαν το μαύρο εκείνο καλοκαίρι του 1974! Ας είναι αιώνια η δόξα τους!»

Έφεδρος Τυφεκιοφόρος 398 Τ.Π. Κώστας Κωνσταντινίδης

Ο Κώστας Κωνσταντινίδης γεννήθηκε στο Νέο Χωρίο Κυθρέας στις 12 Δεκεμβρίου 1945. Γιος του Χρίστου του Αέρα και της Αγγελικής έζησε στο Νέο Χωρίο μαζί με τα 3 αδέρφια του, τον Ανδρέα, τον Παύλο και τη Δώρα μέχρι το 1969.

Στις 23 Αυγούστου του 1969 νυμφεύεται με την Ανδρούηλα Μοργιάννη και κατοικούν στην Κυθρέα, στην ενορία της Αγίας Μαρίας.

Ο Κώστας ήταν υπάλληλος στα Δημόσια Έργα (Time Keeper).

Το Δεκέμβρη του 1969 γεννιέται το πρώτο του παιδί, η Δέσπω και ακολούθει τον Οκτώβρη του 1972 το δεύτερο του παιδί, ο Χρίστος.

Τον Αύγουστο του 1974, εγκαταλείπει την οικογένεια του, τη γυναίκα του έγκυο το τρίτο τους παιδί και τα δυο του παιδιά, γιατί τον καλεί το καθήκον στην πατρίδα. Κατατάσσεται στο τάγμα του 398, ως έφεδρος τυφεκιοφόρος, επανδρώνοντας φυλάκιο βορειοδυτικά του χωριού Τζιάος. Η τελευταία φορά που θεάθηκε ζωντανός ήταν η 13^η Αυγούστου του 1974 όταν η γυναίκα του και τα παιδιά του τον επισκέφθηκαν στο φυλάκιο όπου υπηρετούσε.

Στις 14 Αυγούστου η οικογένεια του εγκαταλείπει την Κυθρέα, και σώζεται μέσα από τις φλόγες.

Τον Οκτώβρη του 1974 γεννιέται και το τρίτο του παιδί, ο Θέμης.

Ο Κώστας δεν επιστρέφει ποτέ, αφού επέλεξε να μείνει εκεί που του 'τάξαν να προσέχει θερμοπύλεις. Η τύχη του αγνοείται και δηλώνεται αγνοούμενος.

Μετά από 35 χρόνια προσμονής και ελπίδας για το γυρισμό του η οικογένεια του ενημερώνεται στις 10 Φεβρουαρίου 2009, ημέρα του Αγίου Χαραλάμπους, τα νέα του απάνθρωπου θανάτου του. Από τύχη βρέθηκε σ' ένα χωράφι από ένα τουρκοκύπριο γεωργό μαζί με άηλους τρεις. Τα οστά του ταυτοποιήθηκαν με τη μέθοδο DNA. Η νεκροψία έδειξε πως ο θάνατός του προήλθε από δύο σφαίρες στο κρανίο, με φορά από πάνω προς τα κάτω. Δεν ήταν παρά ακόμα μια δολοφονία από τους Τούρκους.

Η κηδεία των οστών του έγινε στις 18 Φεβρουαρίου 2008 και από τότε αναπαύεται μεταξύ των άηλων ηρώων του 1974 στο στρατιωτικό κοιμητήριο του Τύμβου στη Μακεδονίτσα.

Της κηδείας προέστη ο Αρχιεπίσκοπος Κύπρου Χρυσόστομος ο Β'.

Τον ήρωα αποχαιρέτησε ο γιος του Χρίστος:

†

ΚΗΔΕΙΑ

Τον προσφιλή μας

ΚΩΣΤΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗ

(ετών 29, από το Νέο Χωριό Κυθρέας)

που έπεσε μαχόμενος κατά των Τούρκων εισβολέων, στη δεύτερη φάση της τουρκικής εισβολής, και του οποίου τα οστά ταυτοποιήθηκαν με γενετικό υλικό, κηδεύουμε αύριο Τετάρτη 18 Φεβρουαρίου 2009, από τον ιερό ναό Αποστόλου Αντρέα στο Συνοικισμό Στροβόλου 3, στις 11.00 π.μ. και καλούμε όλους πηρούν τη μνήμη του να παραστούν. Της εξοδίου ακολουθίας θα προεπί ο Αρχιεπίσκοπος Κύπρου Χρυσόστομος ο Β'.

Οι τεθλιμμένοι:

Σύζυγος: Ανδρούλα Κωνσταντινίδου
Παιδιά: Δέσπω-Κώστας Κωνσταντινίου
Χρίστος-Αργυρώ Κωνσταντινίδη
Θέμης-Ελενα Κωνσταντινίδη
Εγγόνια, αδελφια και λοιποί συγγενείς

Αντί στεφάνων θα γίνονται εισφορές για τον ιερό ναό Αποστόλου Αντρέα Συν. 3 Στρόβολος ή στο μνημείο Πεσότων εν ψυχρώ δολοφονηθέντων και Αγνοουμένων κατοίκων Νέου Χωριού Κυθρέας.

«Αγαπημένε μας πατέρα,

Όταν στις 10 Φεβρουαρίου μας ανακοίνωσαν πως βρέθηκαν τα οστά σου, ζήσαμε ξανά στιγμή προς στιγμή το 1974. Μνήμες που δε σβήστηκαν ποτέ.

Ζήσαμε από την αρχή τον πόνο του χαμού σου, όπως και τότε που σε περιμέναμε να γυρίσεις. Τώρα όμως που στέκομαι εδώ μπροστά σου, σε καλωσορίζω κοντά μας, γιατί δε θα είσαι πια απών από τη ζωή μας. Τώρα θα ξέρουμε πού να σε αναζητήσουμε.

Όταν άρχισα να ρωτώ για σένα και να νιώθω την απουσία σου μου έδωσαν αμέσως τη σωστή απάντηση και χαίρομαι γι' αυτό. Κανείς δεν προσπάθησε να μου κρύψει την αλήθεια. Τον πατέρα σου τον έπιασαν οι Τούρκοι. Δεν ξέρει κανείς αν ζει ή αν πέθανε. Και λίγο αργότερα έμαθα τη ρέξη αγνοούμενος. Μια ρέξη γεμάτη πίκρα και δάκρυ.

Ήσουν 29 χρονών, έφεδρος στρατιώτης όταν οι Τούρκοι σε συνέλαβαν και σε σκότωσαν με δύο πυροβολισμούς στο κεφάλι, ακριβώς εκεί που σου έταξαν να σταθείς και να υπηρετήσεις την πατρίδα σου. Εκεί που προσπαθούσες να καθουχάσεις την οικογένειά σου πως δεν τρέχει τίποτα. Εκεί που έδωσες την υπόσχεση, πως σε λίγες μέρες θα γύριζες πίσω κοντά τους. Μα δεν πρόλαβες.

Ο αδίστακτος αττίλας με τη δεύτερη εισβολή του, στις 14 Αυγούστου του 1974, ανάγκασε την οικογένειά σου, τη γυναίκα σου έγκυο και δυο μικρά παιδιά να εγκαταλείψουν το σπίτι τους, κυνηγημένοι μέσα στις φλόγες, χωρίς εσένα. Η οικογένειά σου τα κατάφερε και σώθηκε από το βάρβαρο κατακτητή.

Θέλω να ξέρεις πως η μάνα μας έγινε θυσία για μας και στάθηκε βράχος θέλησης και περηφάνιας.

Με τη βοήθεια του Θεού, βρήκε δύναμη κι αναγεννήθηκε μέσα από τις στάχτες και μας μεγάλωσε χωρίς να μας λείψει τίποτε, μας μδρφωσε, μας πάντρεψε και τώρα μεγαλώνει τα παιδιά μας. Και είμαστε περήφανοι για τη μάνα μας, η οποία είναι ό,τι πιο ιερό έχουμε στη ζωή μας. Αυτή και ο Θεός μας δίνουν δύναμη να πορευόμαστε στη ζωή.

Μα είμαστε όλοι περήφανοι και για σένα. Τώρα ξέρουμε πως δεν είσαι πια αγνοούμενος. Τώρα ξέρουμε πως ο πατέρας μας ποθέμησε και θυσιάστηκε για την πατρίδα του. Είναι τιμή μας που έχουμε πατέρα ήρωα. Μετά από 35 χρόνια σε βρήκαν θαμμένο στο χώμα της κατεχόμενης γης μας, σημάδι που δείχνει πως δεν εγκατέλειψες και έμεινες αφοσιωμένος στο καθήκον σου.

Και εδώ στον ιερό τούτο ναό, που ήταν τ' αποκούμπι μας σ' όλη τα χρόνια της ζωής μας, εδώ που βαφτίσαμε τα εγγόνια σου, εδώ που σε κηδεύουμε δεν είμαι μόνος. Είμαστε όλοι εδώ. Είναι η γυναίκα σου, η κόρη σου με το σύζυγό της και τα δυο σου εγγόνια, την Άντρια και το Φειδία. Εγώ, ο γιος σου ο Χρίστος με τη γυναίκα μου, που περιμένει το δεύτερό μας παιδί. Είναι εδώ με τη γυναίκα του και ο μικρός σου ο γιος, αυτός που δε γνώρισες ποτέ. Και έχεις από τους γιους σου δυο εγγόνια, δυο αγόρια που έχουν το όνομά σου.

Ανάμεσά μας είναι και τα τρία αδέρφια σου και άηλοι πολλοί συγγενείς και φίλοι, που ήρθαν για να σε αποχαιρετήσουν.